

РЕШЕНИЕ

№ 7936

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **624** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от С. Л. Д.– [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. И. С. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. партер, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2379718/29.12.2025 г., издадена от инспектор в 01 РУ –СДВР – М. Г. Н., с която на основание чл. 171, т.1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че същата е издадена в противоречие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – липсва описание на фактическата обстановка, не са обсъдени смекчаващи вината обстоятелства, както и че е издадена от некомпетентен орган. Моли съда за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – инспектор в 01 Районно управление на СДВР –М. Г. Н., редовно призован, не се явява и не се представлява, не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 29.12.2025 г. около 15:35 часа в [населено място] по [улица], с посока на движение от

[улица]към [улица], управлява личния си лек автомобил А. А6, с рег. [рег.номер на МПС] , като е бил сам в автомобила. Водачът е спрял за проверка, при която било установено, че водачът управлява МПС след употреба на алкохол. Проверката е извършена с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARDM -0219. Пробата е с номер 2401 от 15:41 часа, което е отчела положителен резултат 0,99 промила на хиляда в издишания от водача въздух.

Издадени са 2 броя ЗППАМ за временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство и за прекратяване на регистрацията на автомобила. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0179126/29.12.2025 година, за УМБАЛ "Света А." - [населено място], придружен от 7 седем броя холограмни стикера с номера А110476.

На жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 4952555 от 29.12.2025 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – управлява МПС с концентрация на алкохол над 0,8 на хиляда до 1.2 на хиляда.

АУАН е послужил като основание за издаване на оспорената Заповед за прилаане на принудителна административна мярка № GРАМ - 2379718/29.12.2025 г., издадена от инспектор в 01 РУ –СДВР – М. Г. Н., с която на основание чл. 171, т.1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Издаден е протокол за химическо изследване № 833/30.12.2025 г., видно от който е направено заключение, че изпратените проби за кръв, взети от С. Л. Д. доказват наличието на етилов алкохол 0,82 промила на хиляда.

По делото като писмени доказателства е приета административната преписка в т.ч. посочения АУАН, два броя ЗПАМ, талон за изследване, протокол за химическо изследване № 833/30.12.2025 г., протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози, справка картон на водача.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал.2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от

оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 513з- 9682/14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно инспектор в 01 РУ –СДВР – М. Г. Н.. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възражения в жалбата, относно компетентността на органа са неоснователни.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт:

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 от ЗДвП - управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В случая концентрацията на алкохол първоначално е установена с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARDM -0219. Пробата е с номер 2401 от 15:41 час и е отчела положителен резултат 0,99 промила на хиляда в издишания от водача въздух. В последствие видно от представения по дело протокол за изследване на кръвна проба в Специализирана химическа лаборатория към УМБАЛ „Света А.“ – С. АД /л. 16/ се доказва наличието на етилов алкохол – 0,82 промила. Освен това, видно от представения по делото протокол, съставен от медицински специалист в Спешно отделение на УМБАЛ „Света А.“, С. Д. на процесната дата не отрича употребата на алкохол. Следователно по делото категорично се потвърждава наличието на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Последното не бе оборено и в настоящото съдебно производство.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е шофиране след употреба на алкохол, като нарушението следва да бъде констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентните длъжностни лица. В случая необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установена първоначално с техническо средство – дрегер, а впоследствие потвърдена с кръвна проба в специализирана

химическа лаборатория, т.е. по надлежния ред. Констатациите в акта за установяване на административно нарушение не са оборени в настоящето производство и съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП актът има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Следователно са налице предпоставките за налагане на принудителна административна мярка. В оспорваната заповед е посочено, че временното отнемане е за периода до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца.

Целта на Закона за движение по пътищата е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. ПАМ е приложена именно на водач на МПС, който е управлявал след употреба на алкохол. Органът е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. В заповедта фактическата обстановка е описана и има препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение. Несъмнено е констатирано административно нарушение – управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол над 0,5 ‰, установена по надлежен ред, което е основание за прилагане на ПАМ от вида на оспорената. Неоснователни са оплакванията на оспорващия в тази насока.

Неоснователно е и оплакването в жалбата, че при налагане на принудителната мярка, административният орган не е съобразил смекчаващите вината обстоятелства като шофьорската история на жалбоподателя, липсата на имуществени вреди и отсъствието на произшествие. В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност и следователно при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в настоящето производство, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 от ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентираните в закона административни органи и по точно определен ред. В случая са били налице всички изискуеми предпоставки за издаването на точно такава мярка, същата е издадена в съответствие с материалния закон.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По делото от ответника не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. Д.– [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. И. С. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. партер, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ - 2379718/29.12.2025 г.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

Съдия: